

елементів інноваційної інфраструктури на короткострокові завдання модернізації національної економіки в контексті запровадження високотехнологічного виробництва.

Перспективними, формами розвитку інноваційної інфраструктури є лабораторії на базі високотехнологічних виробництв ключових секторів економіки України (металургія, хімічна промисловість тощо) колаборація індустріальних парків та спеціальних програм університетів чи малих інноваційних підприємств. Для формування синергетичного ефекту від взаємодії основних елементів інноваційної інфраструктури (кадрового, виробничо-технологічного, консалтингового, фінансового тощо) варто дотримуватися кластерної організації учасників ринку інноваційної продукції. Концентрація суб'єктів інноваційної інфраструктури усіх блоків у межах єдиного простору дозволить знизити витрати та максимізувати їх ефективність. Важливим напрямом подальшого формування національної інноваційної інфраструктури мають стати вдосконалення інструментів фінансової підтримки інноваційних проєктів, особливо на ранніх стадіях інноваційного циклу, роз- ріння обсягів грантової підтримки, підвищення ефективності впровадження наукових результатів.

Список використаних джерел

1. Наукова та науково-технічна діяльність в Україні у 2022 році: науковоаналітична доповідь / Т.В. Писаренко, Т.К. Куранда та ін. К.: УкрІНТЕІ, 2023. 94 с.

Шумасв А.А.

аспірант

Національний авіаційний університет

м. Київ

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

Серед основних напрямів стратегічного розвитку України пріоритетного значення набувають інформаційні технології, оскільки саме вони відіграють визначальну роль у автоматизації, інноваційності, матеріалоемності й ефективності решти галузей виробництва. Впровадження та використання передових інформаційних технологій дозволяє підприємствам різних секторів економіки не лише знижувати витрати, а й трансформувати існуючі бізнес-моделі, забезпечуючи собі конкурентні переваги на сві-

товому ринку. Саме інформаційні технології сьогодні є основним драйвером їх сталого розвитку та головним інструментом підвищення конкурентоспроможності та інвестиційної привабливості. Всі ці зміни повинні бути відображені в системах управління підприємствами, у тому числі в системах управління інноваційною діяльністю. Сучасна цифрова трансформація вимагає розвитку та удосконалення методів управління інноваційними проектами для підвищення ефективності діяльності підприємств та збереження лідируючих позицій на високотехнологічному ринку.

Для проектів в сфері інформаційних технологій характерні нечітко сформульовані початкові вимоги з боку замовників, постійні зміни, пов'язані з нематеріальними кінцевими результатами, високий рівень складності з точки зору використання інтелектуальних і технологічних ресурсів, а отже й невизначеності внаслідок браку інформації для прийняття рішень щодо управління проектом. Окрім того, як показують численні дослідження, при виконанні IT-проектів досить часто порушуються заплановані терміни, перевищується бюджет та розроблюється функціонал, що не відповідає вимогам користувачів. Високий рівень невизначеності збільшує ризик недосягнення запланованих результатів і ставить під загрозу успішну реалізацію проекту. Таким чином, обов'язковою передумовою належного виконання проектів є ефективне управління інноваційними проектами.

В умовах динамічного розвитку інформаційних технологій діяльність наукових підприємств в умовах цифрової трансформації, пов'язана з автоматизацією та цифровізацією, передбачає використання двох тісно взаємопов'язаних підходів: процесного та проектного.

Процесний підхід важливий для ефективної адаптації цифрових технологій та їхнього супроводу в організації. Для досягнення цієї мети необхідно проводити моніторинг нових можливостей цифрових технологій та вирішувати питання про доцільність їх використання. Процесна діяльність, яка є регулярною та повторюючоюся, включає чотири ключові групи процесів життєвого циклу ІКТ-системи:

- процеси угоди (процеси, що стосуються укладення угод та узгодження умов використання цифрових технологій, зокрема договори з постачальниками, ліцензійні угоди та інші юридичні документи);

- процеси організаційного забезпечення проекту (процеси, що включають в себе організаційні заходи, які необхідні для планування та виконання проектів цифрової трансформації (формування команди проекту, розробку плану проекту та призначення відповідальних осіб);

- процеси технічного управління (процеси, що включають в себе технічні аспекти впровадження цифрових технологій, такі як інтеграція систем, налаштування та тестування);

– технічні процеси (процеси, що охоплюють сам процес розробки та впровадження цифрових технологій, включаючи створення програмного забезпечення, налаштування обладнання та інші технічні завдання).

Застосування проектного підходу обумовлене обмеженістю ресурсів та часу, а також необхідністю координації робіт як внутрішніх, так і зовнішніх у разі залучення сторонніх організацій у рамках цифрової трансформації. Проєкт можна розглядати як унікальну діяльність, яка спрямована на те, щоб зібрати результат з різних процесів, з різних робочих груп у міжфункціональному або міжвідомчій взаємодії. Уже на етапі формування проектного задуму важливо передбачити інтеграцію проєкту з іншими проєктами або робочими процесами, що продовжуються.

Обидва підходи, процесний і проєктний, є важливими для успішної цифрової трансформації та цифровізації організації, оскільки дозволяють ефективно впроваджувати нові технології та забезпечувати їхню надійну роботу.

Незважаючи на активізацію процесів цифровізації та цифрової трансформації, збільшення кількості реалізованих ІТ-проєктів та обсягів їх фінансування, залишається багато невирішених та дискусійних питань, що виникають під час управління такими проєктами на різних ієрархічних рівнях. Можна виділити такі відмінності особливості управління цими проєктами. Зокрема, ІТ-проєкти мають важливий взаємозв'язок з бізнес-процесами, організаційною структурою та стратегічними питаннями розвитку науково-виробничих організацій. Наступною особливістю є важливість інвестицій, адже підприємства вкладають значні кошти у розвиток ІТ. Це важливо для забезпечення необхідної інфраструктури та технологічного потенціалу для подальшої цифрової трансформації та цифровізації.

Після завершення проєктів цифрової трансформації, організації також стають значно залежними від безперебійної роботи ІТ-систем. Відмови або проблеми з інформаційними системами можуть призвести до серйозних перебоїв у роботі підприємства. ІТ-проєкти часто стикаються з проблемами на різних етапах їхнього життєвого циклу, що може впливати на їхню продуктивність та успішність. Дослідження показують, що проблемні ситуації на цих проєктах досить поширені. Оскільки проблеми проєктів в сфері інформаційних технологій можуть бути серйозними, важливо мати ефективні механізми управління ризиками та проблемами. Це включає в себе планування, моніторинг і корекцію. Управління ІТ-проєктами повинно бути відповідним до стратегічних цілей підприємства, а також враховувати оперативні потреби. При цьому важливо приділяти особливу увагу стратегічним питанням при удосконаленні гнучких механізмів управління ІТ-проєктами, а також враховувати важливість відповідності проєктів організаційним стратегіям.

Список використаних джерел

1. Глушенкова А. А. Особливості управління інноваційними проектами у сфері телекомунікацій та інформатизації // Економіка. Менеджмент. Бізнес. 2015. № 4. С. 72-77.

2. Управління інноваційними проектами в умовах міжнародної інтеграції: монографія / [О. О. Охріменко та ін.] ; Нац. техн. ун-т України "Київ. політехн. ін-т ім. Ігоря Сікорського". Київ : КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2018. 260 с.